

mer ud til den store Befolkning med en saa stærk Tilslutning bag sig, som Tilfældet var med Naturfredningsloven af 1917, vil man uvilkkaarligt modtage den med Tillid. Det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, der, som sagt, var med til at gennemføre Loven i 1917, sagde nu i Dag om denne Lov, at den har paa en sjælden Maade kunnet forene baade private og fælles Interesser, og bedre anbefaling for en Lov af en Karakter som den heromhandlede kan ganske sikkert ikke gives.

Imidlertid staar vi nu i Dag og skal behandle et Forslag om Revision af Naturfredningsloven. Den højtærede Justitsminister sagde i sin Forelæggelsestale, at han mente at kunne glæde det høje Folketing med den Meddelelse, at dette Lovforslag sikkert vilde blive det sidste af Betydning, han vilde fremsætte i denne Rigsdagssamling. Jeg nævner dette, fordi jeg meget vel forstaar, hvad der har faaet den højtærede Minister til at sige det. Den højtærede Minister mener sikkert ligesom de allerfleste, der er beskæftiget i dette høje Ting, at vi i Forvejen har mere end Lovforslag nok at beskæftige os med. Dette er i Virkeligheden Tilfældet, og det fremsatte Revisionsforslag fremkommer da heller ikke paa den Maade som en hel Del af de Lovforslag, vi beskæftiger os med i denne Rigsdagssamling, derved, at man tidligere har indsat den Bestemmelse i de paagældende Love, at de skulde revideres om saa og saa mange Aar.

Men hvorom alting er, vi staar nu her overfor at skulle behandle Forslaget om en Revision af Naturfredningsloven. Det hedder i Bemærkningerne til Lovforslaget, at selv om man i det store og hele maa anerkende, at den i 1917 gennemførte Lov, der er revideret i 1922, har virket særdeles tilfredsstillende, har det imidlertid ikke kunnet undgaaes, „at der i det siden 1917 forløbne Tidsrum har vist sig forskellige Mangler ved Loven, hvad der naturligt lader sig forklare ved, at det her drejede sig om at lovgive paa et hidtil ukendt Omraade“. Man søger, naar man har gennemlæst dette, uvilkkaarligt efter, om der da er paapeget visse Mangler ved denne Lov, der, som det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer sagde, paa en sjælden Maade har kunnet forene baade private og fælles Interesser, men saadanne Mangler er der ikke i Bemærkningerne peget paa, i det mindste ikke nogen af væsentlig Betydning.

Nej, naar Rigsdagen nu igen er bragt til at beskæftige sig med denne Lov, saa

skyldes det, uden at gaa nogen for nær — jeg tænker her særlig paa den højtærede Justitsminister, og den højtærede Minister fremkom jo ogsaa med en Bemærkning i saa Henseende i sin Forelæggelsestale —, i ganske særlig Grad Naturfredningsforeningen, der har været aktiv for en Revision af den bestaaende Lov. Der er jo ingen Tvivl om, at de Mænd, der dels har stiftet, dels arbejder i og for Naturfredningsforeningen, bygger deres Arbejde paa meget ideelle Bevæggrunde, men jeg maa ogsaa nok, uden at jeg tror at gaa de Herrer for nær, sige, at de i ikke ringe Grad selv ved at skønne derpaa. Det ses Gang paa Gang, at det, der er Naturfredningsforeningens Maal politisk talt — og det har vi jo Lov til at tale om i denne Forbindelse —, det er at faa større og større Indflydelse paa alt, hvad der vedrører Naturfredning her i vort Land. Jeg skal meget gerne anerkende, at Bestræbelserne, saaledes som de har formet sig hidindtil med Hensyn til Naturfredningsforeningens Arbejde for at bevare virkelig ejendommelige Landskaber, Planter og Dyrearter herhjemme, er al Anerkendelse værd, men jeg tror imidlertid, at naar Foreningens Ledelse igennem dette Lovforslag vil gøre sig til en Slags Overinstans for Fredningsnævnene og i Virkeligheden ogsaa i ikke ringe Grad vil sikre sig Magt til at sætte Overfredningsnævnet i Bevægelse, saa gaar man for vidt. Jeg hørte med nogen Undren, at det ærede Medlem Hr. A. C. Meyer, da han skildrede Fredningsnævnernes Arbejde her i Landet, sagde, at de i ikke ringe Udstrækning handlede efter Luner. Nu er det jo altid noget, der ikke er saa helt let at afgøre, men saaledes som § 6 i det forelagte Revisionsforslag er affattet, skulde da i særlig Grad Naturfredningsforeningen kunne gribe ind overfor saadanne lune-fulde Naturfredningsnævn. Jeg kan ikke godkende dette. Jeg maa holde paa, at i Egne, hvor noget af væsentlig Værdi er i Fare for at forfalde eller forsvinde, vil Beboerne, og om ikke i første Række de, saa de paagældende Egenes lydøre Iagttagere, nemlig de Mennesker, der er knyttet til Bladene, sikkert være agtpaagivende. Jeg tror ikke, man behøver at have Naturfredningsforeningerne til, for at bruge et populært Udtryk, at sætte Gang i Støvlerne paa Fredningsnævnene. Lad os overlade dette til de forskellige Landsdeles Indbyggere. Selv om vi derved giver dem en vis Ret, paalægger vi dem jo ogsaa et ikke ringe Ansvar, men efter min Opfattelse er det uheldigt gennem denne Lovbestem-